

Den första internationella barndomstolskongressen.

Mellan den 29 Juni och den 1 Juli 1911 hölls i Paris den första internationella barndomstolskongressen. Utom Frankrike voro representerade Belgien, Tyskland, Österrike-Ungarn, England, Schweiz, Spanien, Italien och Amerika. De Skandinaviska länderna saknades. Under den första dagen behandlades frågan om det rättsliga förfaringssättet gentemot unga förbrytare. P. de Casabianca, medlem af åklagaremyndigheten i Paris, inledde frågan. Han redogjorde för frågans ställning och behandling i olika länder, särdeles med hänsyn till de flerstädes framlagda strafflagsförslagen samt för från olika håll framburna önskemål. I den följande diskussionen berördes flera olika frågor, t. ex. om barndomstolens sammansättning m. m. Den resolution, som antogs, fastslog bl. a., att till barndomare borde endast sådan person utses, som ägde lämplighet att behandla barn och ungdom. Alla unga förbrytare upp till 18 år borde behandlas af barndomstol eller liknande. Vid förundersökningen borde åvägabringas en grundlig undersökning af den unges personliga förhållanden, hvarjämte läkareundersökning ansågs särdeles önskvärdt. Hvarje ung förbrytare borde erhålla en Verteidiger, hvartill kunde utses antingen en jurist eller en medlem af någon förening. Allmän åklagares närvaro vid barndomstolen borde göras fakultativ. Domstolen skulle äga rätt att ställa den unge under öfvervakning i hemmet eller öfverlämna honom till en uppfostringsanstalt.

Gentemot försumliga föräldrar borde domstolen kunna bl. a. äfven tillgripa ett frihetsstraff för deras vanvård af barnen.

Den andra dagen ägnades åt frågan om föreningars eller andras frivilliga krafters medverkan. Kongressen enades om att uttala önskvärdheten af, att de judiciella och administrativa myndigheterna på allt sätt måtte underlätta dessa föreningars medverkan med Domstolarne. Föreningarnes representanter borde äga rätt att omedelbart efter anhållandet besöka den unge och på detta sätt erhålla möjlighet att verkställa sina förundersökningar.

Den sista dagen gällde frågan Öfvervakningsarbetet (Schutzaufsicht, Liberté surveillée, Probation). Resolutionen blef följande: Öfverlämnandet af en straffälld ung förbrytare till hans familj, under tillsyn eller öfvervakning, är, för så vidt den unges föregående och karaktär möjliggöra detta och familjen erbjuder tillräckliga garantier för en god uppfostran, den bästa vägen för den unges förbättring. Barndomstolen ensam kan förordna härom. Öfvervakningen handhafves af öfvervakare (Jugendfürsorger), som domstolen äger att utse och kontrollera. Öfvervakarne skola utses bland medlemmar af offentliga och enskilda organisationer, de kunna erhålla ersättning för sin verksamhet. Öfvervakningstiden sträcker sig i regel till den unges myndighetsålder, ehuru domstolen, allt efter den unges uppförande, kan mildra eller skärpa dessa bestämmelser.

Genom denna kongress har frågan om barndomstolen nått därefter äfven i Europa, att den både teoretiskt och praktiskt tillkämpat sig ett rum bland de främsta metoderna, då det gäller att söka bekämpa ungdomsbrottsligheten.

Aug. Wirén.